

HELSINGIN YLIOPISTO
HELSINGFORS UNIVERSITET
UNIVERSITY OF HELSINKI

Tiedekunta/Osasto ☐ Fakultet/Sektion – Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Laitos ☐ Institution – Department Politiikan ja talouden tutkimuksen laitos	
Tekijä ☐ ☐ ☐ Författare – Author Emma Selenius			
Työn nimi ☐ ☐ Arbetets titel – Title It's been a hard day's night. Why making international environmental policy is so difficult. A case study of the UNFCCC Copenhagen Summit.			
Oppiaine ☐ Läroämne – Subject Yleinen valtio-oppi, maailmanpolitiikan tutkimuksen linja			
Työn laji ☐ ☐ ☐ Arbetets art – Level Pro gradu-tutkielma		Aika ☐ ☐ Datum – Month and year Toukokuu 2013	
		Sivumäärä ☐ ☐ Sidoantal – Number of pages 75	
Tiivistelmä ☐ ☐ Referat – Abstract			
<p>YK:n ilmastokokous Kiotossa vuonna 1997 aloitti uuden aikakauden kansainvälisessä ympäristöpolitiikassa. Ensimmäistä kertaa maat sitoutuivat vähentämään päästöjään sopimuksen määrittämien rajojen puitteissa. Kioton pöytäkirja oli kuitenkin vain ensimmäinen vaihe päästövähennysten suhteen, ja alusta asti oli selvää, että seuraavaan sopimukseen tarvitaan suurempi osallistujajoukko ja tarkemmin määritellyt päästöraajat. Kööpenhaminassa joulukuussa 2009 järjestetyn YK:n ilmastositomuksen ja Kioton pöytäkirjan osapuolten kokouksen piti saada aikaan uusi, kattavampi ilmastositomus Kioton kauden jatkoksi. Kokousta alustaneissa neuvotteluissa syksyn mittaan kävi ilmi, että osapuolten näkemykset olivat niin kaukana toisistaan, ettei yhteisymmärrystä löytyisi ennen Kööpenhaminan kokousta. Tästä huolimatta julkisuudessa luotiin suuria odotuksia Kööpenhaminan kokoukselle, niin että kokouksen alkaessa odotusten ja todellisuuden ristiriita oli huomattavan suuri.</p> <p>Kööpenhaminan kokouksessa erimielisyydet heijastuivat kaikkien alaelinten ja työryhmien toimintaan. Kehitysmaat vaativat jatkoa Kioton pöytäkirjalle, USA:n vastavalittu presidentti Obama oli ohjeistettu liittymään vain sellaiseen sopimukseen, joka kattaisi kaikki suurimmat saastuttajat. Kiina vetosi ”yhteisen mutta eriytetyn vastuun” periaatteeseen eikä suostunut neuvottelemaan sitovista päästörajoituksista. Tämä asetelma jumiutti neuvottelujen edistymisen, joten kokouksen puheenjohtaja kokosi valtioiden päämiehistä pienen joukon, jonka tavoitteena oli neuvotella uusi sopimus ohi alustavien työryhmäraporttien, joissa kaikki ehdotukset olivat sulkeissa osapuolten erimielisyyksien takia. Pienen joukon salassa neuvottelema sopimus ei saanut osapuolikokouksessa kaikkien maiden hyväksyntää, joten kokous ei voinut kuin merkitä asiakirjan tiedoksi. Sitovaa sopimusta ei saatu aikaan.</p> <p>Tämän pro gradu-työn tarkoituksena on tutkia Kööpenhaminan ilmastokokouksen epäonnistumiseen johtaneita tekijöitä ja jatkaa niiden pohjalta keskustelua vallasta, osallistumisesta ja sääntöjen noudattamisesta (compliance). Kokouksen alaelinten ja työryhmien työskentelyä seuraamalla saadaan kattava kuva siitä, minkälaiset erimielisyydet ryhmien työtä vaikeuttivat. Toistuvista erimielisyyksien aiheista johdetaan yleisemmän tason keskustelu YK:n ilmastositomusneuvotteluiden rakenteellisista ongelmista, joissa heijastuu etelän ja pohjoisen välinen kehityskulku. Tätä historiasta juontavaa eroa pohjustetaan maailmanjärjestelmäteoriolla, ja sen aiheuttamaa epätasa-arvoa pohditaan suhteessa ilmastomuutoksen pysäyttämiseen tarvittavaan kaikenkattavaan osallistumiseen, jonka johdosta tilanne näyttäytyy monitasoisena vangin dilemma. Oikeuksien ja velvollisuuksien välistä tasapainoa on hyvin vaikea määrittellä tällaisessa tilanteessa.</p> <p>Kööpenhaminan kokouksen suurimmista ongelmista keskustelun päätteeksi pohditaan, miten tilanteeseen saataisiin parannusta. Koska ilmastomuutos on inhimillistä turvallisuutta uhkaava ilmiö, ilmastomuutoksen turvallistamiselle on perusteet. Ilmiötä on jo turvallistettu viemällä se keskustelunaiheeksi YK:n turvallisuusneuvostoon, mutta tämä prosessi voitaisiin viedä pitemmällekin. Viimeisessä luvussa pohditaan, voisiko ilmastomuutoksen turvallistaminen parantaa sitoutumiskammoisten maiden halukkuutta osallistua päästörajoituksiin, mikäli turvallisuusneuvoston tuoma arvovalta yhdistettäisiin Keohanen ja Raustialan kehittelemään konseptiin arvonannon taloudesta (an economy of esteem). Kasvanut arvovalta ja velvollisuus seurata ilmastomuutoksen aiheuttamien turvallisuusuhkien torjuntaa saattaisi saada neuvoston pysyvät jäsenet tuntemaan velvollisuutta näyttää esimerkkiä ilmastomuutoksen torjunnassa, jolloin sitovan sopimuksen aikaansaanti saattaisi helpottua.</p>			
Avainsanat – Nyckelord – Keywords			
YK, kansainvälinen ympäristöpolitiikka, valta, osallistuminen, inhimillinen turvallisuus.			
Säilytyspaikka – Förvaringställe – Where deposited			
Muita tietoja – Övriga uppgifter – Additional information			